

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **CH. B. N.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2005, č. j. OAM-72/LE-VL02-2005, o odvolání žalobce-stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 8. 2005, č. j. 59 Az 32/2005 - 34,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 8. 2005, č. j. 59 Az 32/2005 - 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením nebyl žalobci pro řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2005, č. j. OAM-72/LE-VL02-2005 vedeném před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 59 Az 32/2005 ustanoven zástupce z řad advokátů. Podle záhlaví napadeného usnesení rozhodoval Krajský soud v Ostravě o ustanovení zástupce žalobci pro řízení před krajským soudem, čemuž odpovídá i odůvodnění napadeného usnesení, nikoliv však výrok, podle něhož „Žalobci se pro kasační řízení zástupce z řad advokátů neustanovuje.“ Krajský soud v Ostravě (dále krajský soud) dospěl k závěru, že žalobce, který požádal o ustanovení bezplatného zástupce již v žalobě, měl dostatečné příjmy k tomu, aby si mohl zástupce-advokáta sjednat ze svých vlastních prostředků. Tento závěr učinil krajský soud na základě zjištění, že žalobce žije se svou družkou ve společné domácnosti a byl činný jednak jako stavební dělník a jednak jako podnikatel v oboru stavebnictví s příjmem okolo 7000 Kč měsíčně, vlastní automobil zn. Š. 120 L, r. v. 2003. Dále krajský soud vycházel z toho, že žalobce pro firmu U. spol. s r. o. pracoval s menšími přestávkami téměř nepřetržitě jako subdodavatel na stavbách firmy již od roku 1999 a to nejprve na základě živnostenského listu a od roku 2002-2004 jako pracovník podnikatele pana

H. Ze zprávy U. spol. s r. o. ze dne 20. 6. 2005 krajský soud dále zjistil, že žalobce prováděl v subdodávkách stavební práce v letech 2000-2004 v objemu 200 000 Kč ročně. V době rozhodování krajského soudu byl žalobce ve vazbě.

Proti usnesení krajského soudu podal včas kasační stížnost žalobce, nyní stěžovatel (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) a domáhal se jí zrušení napadeného usnesení. Nesouhlasil se závěry krajského soudu a namítal, že je dlouhodobě ve vazbě, už skoro 2 roky, bez příjmu a bez majetku. Pokud krajský soud vycházel z toho, že spolupracoval s firmou U. spol. s r. o., odpovídá údaj o subdodávkách stavebních prací v objemu 200 000 Kč ročně, avšak nejednalo se o čistý zisk pro něj, v této sumě byly zahrnuty i náklady i odměny za pomocné práce, které musel zajistit. Kolik mu činil čistý zisk by mohli vypovědět svědkové, které označil v kasační stížnosti.

Pro řízení o kasační stížnosti není stěžovatel zastoupen advokátem ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., což v tomto případě nebrání věcnému přezkoumání napadeného usnesení krajského soudu. Nedostatek zastoupení stěžovatele před Nejvyšším správním soudem v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti (tak již rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci 6 Azs 27/2004, rozhodnutí uveřejněno ve Sb. NSS 486/2005).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu písemností ze dne 23. 12. 2004, dne 21. 1. 2005 s ním byl sepsán-vyplněn formulář žádosti o azyl za účasti tlumočníka z jazyka vietnamského a dne 2. 1. 2005 s ním byl proveden pohovor dle § 23 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. za účasti tlumočníka z jazyka vietnamského ve vazební věznici v Ostravě. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2005, č. j. OAM-72/LE-VL02-2005, podal stěžovatel u krajského soudu dne 25. 2. 2005 a uvedl v ní, že se nachází ve vazební věznici v Ostravě 1. Poté mu krajský soud doručoval své písemnosti do vazební věznice v Ostravě 1 a stěžovatel na ně odpovídal. V písemnosti ze dne 20. 6. 2005 stěžovatel krajskému soudu na jeho dotaz sdělil, že je ve vazbě od 6. 8. 2004 a je proti němu vzneseno obvinění pro trestný čin podle § 187 trestního zákona. Ve vazební věznici v Ostravě 1 se stěžovatel nachází dosud, respektive se tam nacházel i dne 7. 2. 2006, neboť tento den mu tam byla doručena písemnost Nejvyššího správního soudu.

Z obsahu spisu tedy vyplývá, že stěžovatel je od 6. 8. 2004 dosud ve vazební věznici a podle svých údajů nemá po tuto dobu žádný příjem. Za této situace Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit se závěrem krajského soudu. Stěžovatel podle něj měl dostatečné příjmy k tomu, aby si mohl advokáta sjednat ze svých vlastních prostředků. To určitě platilo do vzetí stěžovatele do vazby. Poté je k této skutečnosti, tedy vzetí do vazby, v níž údajně práci nevykonává a nemá proto žádný příjem, nutné přihlížet. Tato situace přitom trvá již dlouhodobě.

Krajský soud přitom stěžovateli neustanovil zástupce z řad advokátů právě proto, že u stěžovatele nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost osvobozen od soudních poplatků.

Podle ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Tím, zda stěžovatel potřebuje zástupce k ochraně svých práv v řízení před krajským soudem, v němž není povinné zastoupení advokátem, se krajský soud nezabýval a proto z tohoto hlediska nemohl napadené usnesení krajského soudu přezkoumat ani Nejvyšší správní soud.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), protože stěžovatelem uplatněný důvod kasační stížnosti byl prokázán.

Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že napadeným usnesením nebyl stěžovateli ustanoven zástupce z řad advokátů pro kasační řízení (jak již zmínil výše), ačkoliv správně šlo o rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě. K tomuto došlo určitě jen nedopatřením při vyhotovování napadeného usnesení. K opravě tohoto nedopatření nepřistoupil krajský soud před předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu a Nejvyšší správní soud nevyzval krajský soud k jeho opravě ve smyslu ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., protože především z jiného důvodu přicházelo v úvahu zrušení napadeného usnesení a jeho oprava by tak byla nadbytečná.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu